

ningen. Jeg figter herved til f. Ex. Stempelstatten, Sportler og Gebhyrer. Der er mange Stempelstatter, Sportler og Gebhyrer, som ramme de fattige forholdsvis langt haarere end de Rige. Vi have jo ogsaa tidligere haft Forslag fremme her i Thinget om Undringer i denne Retning, og naar jeg gaar ud fra, at vi skulle gjøre Forandring paa disse Omraader, saa er det jo klart, at man maa være forsigtig med Hensyn til, hvor vidt man gaar i denne Nedsættelse her. Hertil kommer endvidere, at der staar flere Reformer paa Dagsordenen, som jeg anser for heldige og nødvendige. Jeg tænker mig saaledes en Omordning af Retsvæsenet samt af Skolevæsenet, hvortil der selvfølgelig ogsaa vil kræves mange Penge. Der er dog ogsaa Mogle, der mene, at vi skulle gjemme vore Penge til Befæstningsagen, det tænker jeg ikke paa. Og naar jeg ser paa denne Sag, saa vil jeg for mit Vedkommende sige, at den største Uretfærdighed, man kunde begaa, var at bruge de Penge, som ere komne ind ved Arbeidernes Eved, til et saa uproductivt Udliggende som Befæstningsanlæg, ja, ikke alene uproductivt, men Noget, somaar foraar fordrer meget store Kapitaler til Vedligeholdelse. Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling), at, vil man overhovedet gaa til Befæstningsanlæg, saa maa man ogsaa ty til en extraordinær Skat — vore Efterkommere skulle nok komme til at føle Befæstningsanlægene — jeg tror forresten, at vi kunne være trygge, saa længe den høitærede Conseilspræsident sidder paa Ministerbænken, saa nærer jeg ikke den mindste Frygt for Gjennemførelsen af Befæstningsagen. Dette hører ikke med til de mørke Sider, der høre til den nuværende Regering. Jeg er overbevist om, at, saa længe vi se den nuværende Conseilspræsident paa Bænken der, saa er det en Borgen for, at vi ikke gaa ind paa de store Anlæg. Jeg for mit Vedkommende indrømmer, at den Dag han gaar af, saa er jeg noget ængstelig for, at Folkethinget bliver noget for bøleligt og gaar for vidt i den Henseende. Men den Dag, den Sorg; foreløbig kunne vi se bort fra disse Anlæg. Jeg er meget bange for, at Nedsættelsen i Indtægten skal blive saa stor, at flere andre Forslag, som vilde komme Befolkningen til Nytte, ikke kunne komme frem. Naar jeg ser paa Forslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, saa vil jeg indrømme, at endel af de Positioner, som ere foreslaaede fritagne for Told, tiltaler mig; saaledes Kul, Salt og Ris. Ja, Ost er ikke med, den skal jeg komme senere til. Jeg maa indrømme, at eftersom vore Forhold

ere, er det heldigt, at Kul frigives. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa disse Positioner; men jeg kan ikke forstaa, hvorfor den høitærede Minister kjæmper saa stærkt for ikke at tage Osten med; thi de 126,000 Kr., som den indbringer Statskassen, er ikke Meget, og dersom det er rigtigt, at det virker som Indførelsesforbud mod Indførsel af simplere Ost, saa kan det dog ikke være andet end rigtigt at ophæve Tolden paa Ost; men jeg er tilbøielig til at tro, at der ligger noget Andet bagved. Man vil beskytte, og jeg for mit Vedkommende ser ikke rettere, end at en saa høj Told som 10 Ore paa simpel Ost absolut maa føre til, at der slet ikke kan indføres simpel Ost. Den høitærede Finanzminister har oplyst, at det navnlig er Luxusoste, som indføres. Ordet Luxus i den Forstand, hvori det her er brugt, er et eiendommeligt Begreb for mig. Jeg kan vel indrømme, at det er den finere Ost, der menes, men det er muligt, at den finere er kraftigere og mere nærende end simpel Meieriofst, som Fatigfolk maa nøies med, og derfor kan nøies med forholdsvis Mindre, saa jeg ser ingen Fare deri, om Smaafolk ogsaa kjøbte denne, om den blev fri. Jeg ønsker altsaa, at Ost maa tages med. Jeg kunde ogsaa ønske at faae Skibsafgiften med. Det vil erindres, at jeg tidligere har holdt paa at beholde Noget af Skibsafgiften, ikke fordi jeg har anerkjendt Skibsafgiften for en i og for sig berettiget Afgift, nei ingenlunde, men fordi jeg har haft den Tro, at man muligvis ved at bibeholde Noget af den kunde opnaa bedre Handelsforbindelse med andre Lande, naar man til Gjengæld ophævede den for disse Lande. Men da der saavel i Folkethinget som i Landstthinget er Stemning for helt at opgive denne Afgift, saa skal jeg gjerne gaa med dertil. Naar jeg nu tager Frigivelse af disse Positioner, jeg her har nævnt, vil det føre til en Nedgang i vor Indtægt af Told- og Skibsafgifterne af 2,400,000 Kr. med runde Tal. Men saa kommer Kassen. Alle vide, at det er en Position, der indbringer et temmelig stort Beløb, nemlig ca. 1,200,000 Kr. Jeg er enig med de ærede Medlemmer, som mene det rigtigt at ophæve Tolden paa Kaffe; men jeg er bange for, at naar vi gaa saa vidt med Hensyn til Nedgang i Indtægter, maa der fordres Kompensation for den store Nedgang, der her forarsages. Og naar jeg nu her vil udtale, hvad jeg ønsker, kommer jeg maaste i Modstrid med de fleste i dette Thing. Der foreligger et andet Forslag om Brændevinsafgift. Alle de ærede Talere, jeg har hørt, ere imod denne lille